

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 3 2017, nummers 72 – 97 dinsdag 24 januari 2017

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2017, 3

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Schadevergoedingsrecht.....	4
Omgevingsrecht	6
Wabo	6
Ambtenarenrecht.....	10
Bijstand	13
Volksverzekeringen.....	14
Sociale zekerheid overig.....	16
Bestuursrecht overig.....	17
Algemene wet op het binnentreden	17
Belastingdienst-Toeslagen	18
Drank- en horecawet.....	21
Studiefinanciering	22
Wet op de rechtsbijstand	23
Vreemdelingenrecht.....	25
Asiel.....	25
Richtlijnen en verordeningen	26
Toezicht en vrijheidsontneming	29
Vreemdelingenbewaring	30

Algemeen bestuursrecht

JnB2017, 72

CRvB, 12-01-2017 (publ. 17-01-2017), 16/5556 AW

korpschef van politie en Staat der Nederlanden (Ministerie van Veiligheid en Justitie).

Awb 8:73, 8:75, 8:91 lid 1, 8:94 lid 2

EVRM 6 lid 1

PROCESKOSTEN. Redelijke termijn. Indien de rechter het (hoger) beroep op zichzelf beschouwd ongegrond acht, maar wel een vergoeding van immateriële schade wegens overschrijding van de redelijke termijn met overeenkomstige toepassing van artikel 8:73 van de Awb toekent, is er aanleiding een veroordeling uit te spreken in de proceskosten van de belanghebbende (vgl. HR van 19 februari 2016, [ECLI:NL:HR:2016:252](#) en 20 maart 2015, [ECLI:NL:HR:2015:660](#)). Er bestaat geen recht op vergoeding van het in beroep betaalde griffierecht omdat op grond van het bepaalde in artikel 8:94, tweede lid, van de Awb bij indiening van een verzoek als bedoeld in artikel 8:91, eerste lid, van de Awb, zoals hier aan de orde, geen griffierecht is verschuldigd.

Besluit waarbij de korpschef ten aanzien van appellant heeft besloten tot toekenning van en overgang naar de LFNP-functie Operationeel Expert Observatie, gewaardeerd in schaal 9. (...) Bij de aangevallen uitspraak heeft de rechtbank het beroep tegen het bestreden besluit ongegrond verklaard. Voorts heeft de rechtbank de Staat der Nederlanden (Ministerie van Veiligheid en Justitie) veroordeeld tot het betalen van een schadevergoeding aan appellant tot een bedrag van € 500,-, wegens overschrijding van de redelijke termijn in de rechterlijke fase. (...)

Appellant heeft in hoger beroep (...) volstaan met het betoog dat de rechtbank ten onrechte geen aanleiding heeft gezien voor een proceskostenveroordeling. Dit betoog slaagt. Verwezen wordt naar het arrest van de HR van 19 februari 2016, ([ECLI:NL:HR:2016:252](#)), in het bijzonder rechtsoverwegingen 3.14.1 en 3.14.2. De HR heeft, voor zover hier van belang, overwogen dat indien de rechter het (hoger) beroep op zichzelf beschouwd ongegrond acht, maar wel een vergoeding van immateriële schade wegens overschrijding van de redelijke termijn met overeenkomstige toepassing van artikel 8:73 van de Awb toekent, er aanleiding is, indien sprake is van voor vergoeding in aanmerking komende proceskosten op de voet van artikel 8:75 van de Awb, een veroordeling uit te spreken in de proceskosten van de belanghebbende (vgl. HR 20 maart 2015, [ECLI:NL:HR:2015:660](#)). Indien de bezwaar- en de beroepsfase tezamen zo lang hebben geduurd dat de redelijke termijn is overschreden en die overschrijding uitsluitend is toe te rekenen aan de rechter, zal de vergoeding van deze bedragen moeten plaatsvinden door de Staat der Nederlanden (Ministerie van Veiligheid en Justitie). De Raad ziet geen aanleiding om in het onderhavige geval te komen tot een ander oordeel. De rechtbank heeft dan ook ten onrechte geen aanleiding gezien voor een proceskostenveroordeling.

Anders dan appellant heeft betoogd bestaat echter geen recht op vergoeding van het in beroep betaalde griffierecht. Appellant heeft ter zitting van de rechtbank een verzoek om schadevergoeding wegens overschrijding van de redelijke termijn ingediend. Op dit

verzoek is de op 1 juli 2013 ingevoerde titel 8.4 van de Awb van toepassing. Op grond van het bepaalde in artikel 8:94, tweede lid, van de Awb is bij indiening van een verzoek als bedoeld in artikel 8:91, eerste lid, van de Awb, zoals hier aan de orde, geen griffierecht verschuldigd. (...)

[ECLI:NL:CRVB:2017:102](#)

JnB2017, 73

MK Rechtbank Rotterdam, 02-12-2016 (publ. 18-01-2017), 514753/HA RK 16-1004

Awb 8:15, 8:16

WRAKING. Indien een partij meerdere procedures bij (een kamer van) hetzelfde gerecht voert, kan maar hoeft niet te worden vermeden dat eenzelfde rechter andermaal of meermalen een zaak van die partij beoordeelt. De rechter wordt ook in dat geval vermoed onpartijdig te zijn, tenzij zich uitzonderlijke omstandigheden voordoen. De enkele omstandigheid dat zodanige partij in een andere procedure in het ongelijk is gesteld (mede) door die rechter, is niet zo'n uitzonderlijke omstandigheid.

[ECLI:NL:RBROT:2016:10184](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB2017, 74

MK ABRS, 18-01-2017, 201507121/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Doetinchem.

NADEELCOMPENSATIE. I.c. is het hanteren van een kapitalisatiefactor 8 in plaats van 10 aanvaardbaar. Hiertoe is van belang dat Carwash als huurster van de locatie een in beginsel beëindigbaar recht heeft. Dat de verhuurder en eigenaar van de bedrijfsgebouwen bestuurder en enig aandeelhouder is van Carwash, maakt niet dat de sterkte van het recht van Carwash gelijk gesteld kan worden met het eigendomsrecht.

Besluit waarbij het college aan Carwash nadeelcompensatie heeft toegekend van € 96.562,40, vermeerderd met mogelijk te lijden belastingschade en met wettelijke rente vanaf 15 januari 2009 tot aan de dag van betaling. (...)

Carwash betoogt dat de rechtbank ten onrechte de StAB heeft gevolgd in de toe te passen kapitalisatiefactor. (...)

Naar het oordeel van de Afdeling heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat het hanteren van kapitalisatiefactor 8 in dit geval aanvaardbaar is. Bij dit oordeel betreft de Afdeling dat Carwash als huurster van de locatie een in beginsel beëindigbaar recht heeft. Dat Hadeco [Red.: huurder en eigenaar van de betreffende bedrijfsgebouwen] bestuurder en enig aandeelhouder is van Carwash, maakt niet dat de sterkte van het recht van Carwash gelijk gesteld kan worden met het eigendomsrecht. Zoals de StAB evenwel terecht

opmerkt, behoeft Carwash, gelet op de vennootschapsrechtelijke structuur, geen rekening te houden met het opzeggen van de huurovereenkomst, zodat zij in die zin een sterke positie als huurster heeft. Volgens de StAB is bij Carwash, naast inkomensschade, niet tevens sprake van vermogensschade nu Carwash geen eigenares is van de bebouwing waarin zij is gevestigd. Carwash heeft met de enkele stelling dat ook zij vermogensschade leidt, niet aannemelijk gemaakt dat dit onjuist is. Het vorenstaande in aanmerking genomen alsmede dat voor huurders het hanteren van kapitalisatiefactor 7 gebruikelijk is (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 16 mei 2012, [ECLI:NL:RVS:2012:BW5932](#)), is met de toepassing van kapitalisatiefactor 8 afdoende rekening gehouden met de positie van Carwash in haar vennootschapsrechtelijke relatie met Hadeco. Het betoog van Carwash dat de rechtbank ten onrechte is uitgegaan van kapitalisatiefactor 8 faalt. (...)

[ECLI:NL:RVS:2017:127](#)

JnB2017, 75

CRvB, 12-01-2017 (publ. 17-01-2017), 16/3610 AW

korpschef van politie en Staat der Nederlanden (Ministerie van Veiligheid en Justitie).

Awb 8:66

EVRM 6 lid 1

REDELIJKE TERMIJN. In beginsel is een rechtbank niet gehouden te toetsen of de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6, eerste lid, van het EVRM is overschreden wanneer in beroep niet over de duur van de procedure wordt geklaagd. I.c. is dit anders, omdat er op het moment van het sluiten van het onderzoek door de rechtbank, geen overschrijding van de redelijke termijn was en deze was, uitgaande van de in artikel 8:66 van de Awb neergelegde termijn voor het doen van een schriftelijke uitspraak, ook niet te voorzien, zodat er voor appellant ook geen reden was daarover te klagen. Daarom had de rechtbank vanwege de specifieke omstandigheden van dit geval ambtshalve moeten beoordelen of de redelijke termijn was overschreden en ambtshalve een vergoeding van immateriële schade moeten toekennen. Verwijzing naar de uitspraken van de HR van 19 februari 2016, [ECLI:NL:HR:2016:252](#), de ABRS van 10 februari 2010, [ECLI:NL:RVS:2010:BL3354](#) en het CBb van 15 juli 2016, [ECLI:NL:CBB:2016:211](#).

[ECLI:NL:CRVB:2017:101](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2017, 76

ABRS, 18-01-2017, 201601219/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Oldambt.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 5.17

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage 2: artikel 2, 3

WABO. Bij de toepassing van artikel 5.17 van de Wabo behoeft weliswaar niet te worden onderzocht of de bouw gelegaliseerd kan worden, maar er is geen aanleiding voor het oordeel dat de rechtbank in dit geval in het kader van de finale geschilbeslechting niet heeft kunnen beoordelen of het college zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat een omgevingsvergunning is vereist. Deze muur kan niet als een erfafscheiding in de zin van artikel 2, twaalfde lid, van bijlage II van het Bor worden aangemerkt, reeds omdat deze niet op de begane grond is gerealiseerd.

Uitleg begrip bouwvolume als bedoeld in artikel 3, achtste lid, onder d, van bijlage II van het Bor.

(...) het college [heeft] zijn beslissing om (...) [appellant] te gelasten de bouwactiviteiten op het perceel [locatie] (...) onmiddellijk te stoppen op schrift gesteld.

(...) Bij de toepassing van de in artikel 5.17 van de Wabo neergelegde bevoegdheid om met de wet strijdige bouwwerkzaamheden stil te leggen, behoeft weliswaar, gelet op aard en doel van die bevoegdheid, niet te worden onderzocht of de bouw gelegaliseerd kan worden, maar de Afdeling ziet geen aanleiding voor het oordeel dat de rechtbank in dit geval in het kader van de finale geschilbeslechting niet heeft kunnen beoordelen of het college zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat een omgevingsvergunning is vereist. De rechtbank heeft aldus terecht beoordeeld of de bouwactiviteit op grond van artikel 2 of 3 van bijlage II van het Bor omgevingsvergunningvrij is en of het college terecht de bouwstop heeft opgelegd. Het betoog faalt.

(...) De muur die [appellant] heeft verhoogd staat op het platte dak van zijn woning. Deze muur kan niet als een erfafscheiding in de zin van artikel 2, twaalfde lid, van bijlage II van het Bor worden aangemerkt, reeds omdat deze niet op de begane grond is gerealiseerd (vergelijk de tussenuitspraak van de Afdeling van 7 december 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:3277](#)). De rechtbank heeft terecht, zij het op onjuiste gronden, overwogen dat het verhogen van de muur niet omgevingsvergunningvrij is op grond van het twaalfde lid van voormeld artikel 2. (...)

(...) Het eerste lid van artikel 3 heeft betrekking op het realiseren van een op de grond staand bijbehorend bouwwerk of de uitbreiding daarvan. Met de bouwactiviteit, het verhogen van de muur op het platte dak, wordt geen op de grond staand bijbehorend bouwwerk gerealiseerd. De verhoging van de muur kan evenmin worden aangemerkt als de uitbreiding van een bijbehorend bouwwerk, maar als de uitbreiding van het hoofdgebouw op het perceel. Reeds hierom valt, zoals de rechtbank terecht, zij het op

onjuiste gronden, heeft overwogen, het verhogen van de muur niet onder artikel 3, eerste lid, van bijlage II van het Bor. (...)

(...) De bestaande halfsteens muur is over een lengte van ongeveer 6,5 m met 0,70 m opgehoogd. Op grond van de tekst van het Bor is het niet geheel duidelijk wat de besluitwetgever onder bouwvolume verstaat. Nu uitzonderingen op de vergunningplicht beperkt moeten worden uitgelegd en er geen concrete aanknopingspunten bestaan om aan te nemen dat het begrip bouwvolume niet letterlijk moet worden gelezen, zoals de rechtbank heeft gedaan, heeft de rechtbank terecht overwogen dat door de verhoging met 0,70 m het bouwvolume wordt uitgebreid, als bedoeld in artikel 3, achtste lid, onder d, van bijlage II van het Bor. Daarbij wijst de Afdeling nog op de nota van toelichting (Stb. 2010, 143, blz. 158), waaruit volgt dat ondergeschikte onderdelen tot een omvang van 0,50 m buiten beschouwing blijven. (...)

[ECLI:NL:RVS:2017:81](https://ecli.nl/RVS:2017:81)

JnB2017, 77

Voorzienenrechter ABRS, 16-01-2017, 201608820/1/A1 en 201608820/2/A1

college van burgemeester en wethouders van Midden-Delfland.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a, 2.33 lid 2 aanhef en onder a, 6.2c lid 1

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 3.7 lid 4

WABO. Intrekken omgevingsvergunning. Nu gedurende 26 weken geen handelingen zijn verricht met gebruikmaking van de omgevingsvergunning, was het college bevoegd de omgevingsvergunning in te trekken. Het bouwrijp maken en egaliseren van de grond en het plaatsen van hekken zijn geen handelingen met gebruikmaking van de omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.33, tweede lid, aanhef en onder a, van de Wabo. Het verrichten van bodemonderzoek, ook al gebeurt dit ter uitvoering van de aan de omgevingsvergunning verbonden voorwaarde, is evenmin een dergelijke handeling. Deze handelingen zijn immers geen bouwactiviteiten waarvoor de omgevingsvergunning is verleend.

ECLI:NL:RVS:2017:69 (niet gepubliceerd op rechtspraak.nl; zie www.raadvanstate.nl)

JnB2017, 78

Voorzienenrechter ABRS, 18-01-2017, 201609066/2/A1

college van burgemeester en wethouders van Loon op Zand, verzoeker.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.2 lid 1 aanhef en onder g
Bomenverordening Loon op Zand 2009 1 lid 7, 2 lid 1, 3

WABO. Gevolg onverbindend achten door de rechtbank van artikel 1, aanhef en onder 7, van de Bomenverordening. De enkele omstandigheid dat de rechtbank in haar motivering heeft overwogen dat zij deze bepaling onverbindend acht maakt niet dat voor alle andere gevallen in rechte vast is komen te staan dat die bepaling onverbindend is en bomen dus zonder vergunning mogen worden

beschadigd. De overwegingen van de rechtbank over de onverbindendheid van artikel 1, aanhef en onder 7, van de Bomenverordening hebben alleen tot gevolg gehad dat de rechtbank deze bepaling buiten toepassing heeft gelaten in het aan haar voorgelegde geschil. Nu de Afdeling nog geen uitspraak heeft gedaan op het hoger beroep, staat de onverbindendheid van deze bepaling ook in deze zaak nog niet onherroepelijk vast. Derhalve heeft het college ook in zoverre geen spoedeisend belang bij het treffen van een voorlopige voorziening. ECLI:NL:RVS:2017:77 (niet gepubliceerd op rechtspraak.nl; zie www.raadvanstate.nl)

JnB2017, 79

MK ABRS, 18-01-2017, 201508645/1/A1

college van gedeputeerde staten van Gelderland.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.14 lid 1, 3.10 lid 3

WABO-milieu. Het in artikel 2.14, eerste lid, van de Wabo neergelegde vereiste dat de voor de inrichting in aanmerking komende beste beschikbare technieken worden toegepast, geldt, gelet op het vijfde lid, niet bij het verlenen van een vergunning met toepassing van artikel 3.10, derde lid.

Besluit waarbij het college aan Sachem Europe B.V. een omgevingsvergunning heeft verleend voor het veranderen van haar inrichting voor de productie van en handel in organische chemicaliën. (...)

Appellante betoogt dat de rechtbank bij de beoordeling van de vraag of sprake is van een milieuneutrale verandering, ten onrechte ervan is uitgegaan dat het gebruik van opgepompt grondwater als koelwater op grond van de vergunning van 21 december 2006 [Red.: revisievergunning als bedoeld in de Wet milieubeheer] was toegestaan. (...)

De stichting betoogt voorts dat een koelsysteem waarbij grondwater wordt opgepompt, niet kan worden aangemerkt als een voor de inrichting in aanmerking komende beste beschikbare techniek. (...)

Uit het bepaalde in de artikelen 2.14, vijfde lid, en 3.10, derde lid, van de Wabo volgt dat de omgevingsvergunning moet worden verleend indien de gevraagde verandering van de inrichting niet leidt tot andere of grotere nadelige gevolgen voor het milieu dan volgens de geldende omgevingsvergunning zijn toegestaan.(...)

Het in artikel 2.14, eerste lid, van de Wabo neergelegde vereiste dat de voor de inrichting in aanmerking komende beste beschikbare technieken worden toegepast, geldt, gelet op het vijfde lid, niet bij het verlenen van een vergunning met toepassing van artikel 3.10, derde lid. Voor zover de stichting betoogt dat niet aan dit vereiste wordt voldaan, faalt het derhalve.

Verder gaat het om de nadelige gevolgen voor het milieu als bedoeld in de Wet milieubeheer. Dat betekent dat de gevolgen van het oppompen van grondwater en het lozen van afvalwater, welke activiteiten vallen onder het vergunningvereiste van de Waterwet, niet kunnen worden betrokken bij de beoordeling van de aanvraag van Sachem voor een omgevingsvergunning voor het veranderen van de inrichting. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat de beroepsgronden die daarop betrekking hebben buiten het toetsingskader vallen. Het betoog faalt in zoverre.

Bij besluit van 18 april 2013 heeft het waterschap Rivierenland vergunning krachtens de Waterwet verleend voor voortzetting van een grondwateronttrekking in de periode van 1 juli 2013 tot 1 juli 2023, met een maximale hoeveelheid te onttrekken grondwater van 1.800.000 m³ per jaar. Deze vergunning gold ten tijde van het nemen van het besluit van 27 november 2013. Weliswaar is deze vergunning bij uitspraak van de Afdeling van 3 februari 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:234](#), vernietigd omdat niet het waterschap maar het college het tot vergunningverlening bevoegde gezag is, maar er was voor het college geen aanleiding om te veronderstellen dat voor de grondwateronttrekking geen Waterwetvergunning kon worden verleend. De grondwateronttrekking vindt plaats ten behoeve van de grondwatersanering op een deel van het bedrijfsterrein van Sachem. Verder kon het college ervan uitgaan dat niet meer grondwater wordt opgepompt en als koelwater wordt gebruikt dan voor de sanering nodig is. De ontwerp-Waterwetvergunning van 13 juli 2016 is daar ook op afgestemd. Het gaat bij de aangevraagde verandering dus over het gebruik van voor andere doeleinden opgepompt grondwater als koelwater.

Het gebruik van een koelinstallatie is thans, nu koelwater voorhanden is, zowel uit bedrijfseconomisch oogpunt als uit een oogpunt van bescherming van het milieu, niet nodig. Zoals het college ter zitting heeft gesteld kan ervan worden uitgegaan dat het gebruik van een koelinstallatie, die aan het vereiste van toepassing van de beste beschikbare technieken voldoet, meer nadelige milieugevolgen heeft, bijvoorbeeld ten aanzien van geluidemissie, energieverbruik en externe veiligheid, dan het bovenbedoelde gebruik van grondwater als koelwater. Het college heeft dan ook terecht de gevraagde vergunning verleend met toepassing van artikel 3.10, derde lid, van de Wabo. De rechtbank is tot dezelfde conclusie gekomen. Het betoog faalt. (...)

[ECLI:NL:RVS:2017:112](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2017, 80

MK CRvB, 05-01-2017, 15/7757 AW

korpschef van politie.

Bbp 49f

AMBTENARENRECHT. De Raad oordeelt, anders dan de korpschef heeft betoogd en de rechtbank heeft onderschreven, dat aan de ambtenaar bij een hogere inschaling in een LFNP-functie, conform de gang van zaken bij een reguliere rechtspositie, tevens een periodieke verhoging toekomt.

Raad: In dit geding moet de vraag worden beantwoord of appellante door de toekenning van de LFNP-functie van Generalist GGP, die is gewaardeerd in een hogere salarisschaal dan haar korpsfunctie, recht heeft op een periodieke verhoging op grond van artikel 10 van het Bbp.

In artikel 49f (oud), eerste lid, van het Bbp, zoals dat luidde tot 26 juli 2014, was bepaald dat door het LFNP voor de ambtenaar aanspraak ontstaat op de salarisschaal behorende bij de hem toegekende functie.

In het tweede lid van dit artikel was bepaald dat, indien de salarisschaal behorende bij de functie die aan de ambtenaar is toegekend hoger is dan de salarisschaal die de ambtenaar ontving op basis van zijn uitgangspositie, voor de ambtenaar een aanspraak op die hogere salarisschaal ontstaat vanaf de aanvangsdatum van de desbetreffende uitgangspositie. In afwijking van artikel 10 blijft bij indeling in die hogere salarisschaal het salaris gelijk tenzij dit door afwijkende bedragen tussen de schalen niet mogelijk is. In dat geval geldt dat de ambtenaar wordt ingedeeld in het eerste salaris gelegen boven het oude salaris in de nieuwe salarisschaal.

De Nota van Toelichting bij artikel 49f (oud) van het Bbp (Staatsblad 2012, 520) vermeldt onder meer "Bij de voorbereiding van de implementatie van het LFNP is als uitgangspunt bepaald dat de medewerker 'houdt wat hij heeft'; met andere woorden, de medewerker wordt van de omzetting naar het LFNP op zichzelf niet slechter". (...) "Indien een ambtenaar door het LFNP naar een hogere salarisschaal gaat, wordt bij indeling in die hogere salarisschaal niet de zogenaamde bevorderingsperiodiek uit artikel 10 toegekend". (...) "De bedoeling is dat de ambtenaar qua salaris horizontaal overgaat".

Op 26 juli 2014 is artikel 49f van het Bbp (nieuw) in werking getreden, dat een wijziging bevat die terugwerkt tot en met 16 december 2013. In het eerste lid van dit artikel is bepaald dat voor de ambtenaar aanspraak ontstaat op de salarisschaal, toelagen, vergoedingen en uitkeringen behorende bij de functie die hem naar aanleiding van de invoering van het LFNP is toegekend, vanaf het moment van het bekendmaken van het besluit genomen op grond van de regels gesteld op grond van artikel 6, tweede lid, tweede volzin, zoals die luidde op de dag voor de inwerkingtreding van dit artikel, strekkende tot toekenning van een functie die is opgenomen in het LFNP aan de ambtenaar. Deze aanspraak werkt terug tot en met het moment waarop de ambtenaar deze functie is toegekend, doch uiterlijk tot en met 1 januari 2010.

In de Nota van Toelichting bij het gewijzigde artikel 49f van het Bbp (Staatsblad 2014, 292) is vermeld "Artikel 49f Bbp zoals dat luidt sinds het

Staatsblad 2012, 520 bleek bij de voorbereiding van de uitvoering niet duidelijk genoeg geformuleerd. De omvang van de mogelijke aanspraken was onduidelijk en daardoor niet vast te stellen op grond van het oude artikel 49f Bbp. Ook stond in het vierde lid dat er een ministeriële regeling zou worden vastgesteld over de financiële aanspraken over de bij de LFNP-functie behorende toelagen. Bij nader inzien bleek dat de eventueel ontstane aanspraken gelijk zouden zijn aan de reguliere rechtspositie. Hierdoor bleek er geen behoefte te bestaan aan de ministeriële regeling en daarom wordt de grondslag van deze regeling bij deze wijziging weggehaald. Hierop is besloten de tekst van artikel 49f van het Bbp aan te passen. De nieuwe formulering stelt vast wat de gevolgen voor salarisschalen, toelagen, vergoedingen of uitkeringen kunnen zijn voor een ambtenaar bij de toekenning van een functie op grond van het LFNP”.

In artikel 10, eerste lid, van het Bbp is bepaald dat ingeval van indeling in een hogere schaal, het salaris van de ambtenaar in de nieuwe schaal wordt vastgesteld op het salaris gelegen onmiddellijk boven het salaris dat de ambtenaar genoot.

De Raad ziet in de op zich heldere tekst van artikel 49f van het Bbp gelezen in samenhang met artikel 10 van het Bbp geen enkel aanknopingspunt voor de opvatting van de korpschef. In de thans geldende tekst van artikel 49f van het Bbp is slechts bepaald dat een politieambtenaar aanspraak heeft op de salarisschaal, toelagen, vergoedingen en uitkeringen behorende bij de functie die hem naar aanleiding van de invoering van het LFNP is toegekend, welke aanspraak terugwerkt tot en met het moment waarop deze functie is toegekend, uiterlijk tot en met 1 januari 2010. In deze bepaling is, in tegenstelling tot in artikel 49f (oud) van het Bbp, niets bepaald over een afwijking van artikel 10 van het Bbp bij indeling in een hogere salarisschaal, zodat een dergelijke afwijking niet tot stand is gekomen. De omstandigheid dat artikel 49f van het Bbp is opgenomen in hoofdstuk 9, houdende overgangsbepalingen, leidt er, anders dan de korpschef heeft betoogd, niet toe dat artikel 10 van het Bbp hier toepassing mist. In artikel 10 is immers in duidelijke en algemene bewoordingen gesteld dat de ambtenaar bij indeling in een hogere schaal - wat hier het geval is - recht heeft op een periodieke verhoging.

De Raad wijst in dit verband verder op de Nota van Toelichting bij het Besluit van 18 juli 2014 (Staatsblad 2014, 292), waarbij artikel 49f van het Bbp is gewijzigd. De Raad wijst met name op de passages dat artikel 49f bij de voorbereiding van de uitvoering niet duidelijk genoeg bleek geformuleerd, dat de omvang van de mogelijke aanspraken onduidelijk was en daardoor op grond van dit oude artikel niet vast te stellen was, alsmede dat bij nader inzien bleek dat de eventueel ontstane aanspraken gelijk zouden zijn aan de reguliere rechtspositie. Hieruit maakt de Raad op, anders dan de korpschef heeft betoogd en de rechtbank heeft onderschreven, dat aan de ambtenaar bij een hogere inschaling in een LFNP-functie, conform de gang van zaken bij een reguliere rechtspositie, tevens een periodieke verhoging toekomt. Dat horizontale overgang en inschaling in het kader van het LFNP beoogd is, zodat een politieambtenaar er in ieder geval niet op achteruit gaat, betekent voorts niet dat geen sprake kan zijn van financiële vooruitgang bij de toekenning van een LFNP-functie, zoals al blijkt uit de aanspraak op de hogere inschaling in dit geval. Dit alles brengt de Raad tot een bevestigende beantwoording van de onder 3.1 geformuleerde vraag.

Hoger beroep slaagt. Verder zal de Raad zelf in de zaak voorzien en, in zoverre met herroeping van het besluit van 17 oktober 2014, appellante op 31 december 2011 een periodieke verhoging toekennen door indeling in trede 3, in plaats van in trede 2, van salarisschaal 7. Deze indeling zal voor de korpschef aanleiding moeten zijn tot het in orde brengen van de doorloop van de periodieken.

[ECLI:NL:CRVB:2017:109](#)

JnB2017, 81

MK CRvB, 19-01-2017, 15/4289 AW

minister van Veiligheid en Justitie.

ARAR 98 lid 1 aanhef en onder g

AMBTENARENRECHT. ONTSLAG WEGENS ONBEKWAAMHEID OF ONGESCHIKTHEID ANDERS DAN OP GROND VAN ZIELS- OF LICHAAMSGEBREKEN. CRIMINELE ACTIVITEITEN ECHTGENOOT. Appellante heeft aangevoerd dat, hoewel bij het OM bekend was dat haar twee broers diverse malen met de politie in aanraking zijn geweest in verband met criminele activiteiten en meermaals zijn veroordeeld tot gevangenisstraffen, dit voor het OM nimmer aanleiding is geweest om appellante te ontslaan. Zij vindt het onbegrijpelijk dat dit nu wel gebeurt. Raad: Dat appellante niets van doen heeft met de criminele activiteiten van haar echtgenoot laat onverlet dat tussen haar en haar echtgenoot niet die afstand bestaat die zij tot haar broers heeft. Aldus is een groter veiligheidsrisico ontstaan dan voorheen. Deze omstandigheden maken appellante ongeschikt om haar functie te vervullen, zodat de minister bevoegd was om haar ongeschiktheidsontslag te verlenen.

[ECLI:NL:CRVB:2017:176](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2017, 82

MK CRvB, 27-12-2016, 16/2316 PW

dagelijks bestuur van de Gemeenschappelijke Regeling Werksaam Westfriesland.
PW 22a

PARTICIPATIEWET. KOSTENDELERSNORM. Bij toepassing van de kostendelersnorm speelt de aard van het inkomen van elk van de kosten delende medebewoners geen rol. Ook niet als dat inkomen zoals in het geval van de moeder van appellant een AOW-uitkering is waarop de kostendelersnorm niet van toepassing is. I.c. kan niet gesproken worden van ongelijke behandeling van gelijke gevallen, nu sprake is van wetten met verschillende doelstellingen.

Appellant ontvangt bijstand naar de norm voor een alleenstaande. Hij heeft zijn hoofdverblijf in dezelfde woning als zijn moeder, die een uitkering ingevolge de AOW ontvangt. Het college heeft de bijstandsuitkering van appellant met ingang van 1 juli 2015 verlaagd tot 50% van de norm voor gehuwden in verband met toepassing van de kostendelersnorm op grond van artikel 22a, eerste lid, van de PW.

Raad: Bij toepassing van de kostendelersnorm speelt de aard van het inkomen van elk van de kosten delende medebewoners geen rol. Ook niet als dat inkomen zoals in het geval van de moeder van appellant een AOW-uitkering is waarop de kostendelersnorm niet van toepassing is.

Appellant voert aan dat er sprake is van rechtsongelijkheid nu de kostendelersnorm niet van toepassing is op de AOW-uitkering van zijn moeder, maar wel op de hem toegekende bijstand. De Raad vat deze beroepsgrond op als een beroep op het verdragsrechtelijk discriminatieverbod. Voorop moet worden gesteld dat dit discriminatieverbod, als bedoeld in artikel 14 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden niet meebrengt dat elke ongelijke behandeling van gelijke gevallen verboden is, doch alleen die welke als discriminatie moet worden beschouwd omdat een objectieve en redelijke rechtvaardiging voor de ongelijke behandeling ontbreekt. Daarbij verdient opmerking dat op het gebied van de sociale zekerheid/verzekering aan de wetgever een ruime beoordelingsvrijheid toekomt bij het beantwoorden van de vraag of gevallen als gelijk moeten worden beschouwd en, in het bevestigende geval, of een objectieve en redelijke rechtvaardiging bestaat om die gevallen niettemin in verschillende zin te regelen. In dit geval kan niet gesproken worden van ongelijke behandeling van gelijke gevallen, nu sprake is van wetten met verschillende doelstellingen, waardoor ze in die zin verschillen dat de PW een voorziening is en de AOW een volksverzekering. Daarnaast is het in beginsel aan de wetgever algemene en individuele belangen tegen elkaar af te wegen en op basis daarvan een regeling in het leven te roepen. In dit verband is van belang dat uit de (...) geschiedenis van de totstandkoming van de PW blijkt dat het aanvankelijk de bedoeling was dat de kostendelersnorm gelijktijdig in de PW en de AOW zou worden ingevoerd. De kostendelersnorm is evenwel door het aannemen van een amendement van 5 februari 2014 (Kamerstukken II 2013/14, 33 801, nr. 32) uit de AOW gehouden. Daarvoor achtte

de wetgever redengevend dat er een fundamenteel onderscheid moet worden gemaakt tussen een voorziening (WWB) en een volksverzekering (AOW), zodat de kostendelersnorm strijdig werd geacht met voorgenomen maatregelen in het kader van de langdurige zorg en dat mensen met een AOW-uitkering niet de mogelijkheid hebben om hun inkomenspositie te verbeteren door te gaan werken.

Aangevallen uitspraak bevestigd.

[ECLI:NL:CRVB:2016:5130](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB2017, 83

MK CRvB, 13-01-2017, 15/4485 AOW, 15/4510 AOW

Raad van bestuur van de SvB.

AOW 1 lid 3

Besluit regels hoofdverblijf in dezelfde woning AOW, Stb. 2014, 385

AOW. DUURZAAM GESCEIDEN. Niet kan worden gezegd dat de wetgever de hem toekomstige beoordelingsvrijheid heeft overschreden door het Besluit regels hoofdverblijf in dezelfde woning AOW slechts van toepassing te doen zijn op ongehuwden.

Raad: Tussen partijen is in geschil of appellanten sinds hun huwelijk van 18 juni 2012 al dan niet zijn aan te merken als duurzaam gescheiden levend in de zin van artikel 1, derde lid, van de AOW. (...)

In het licht van de feiten en omstandigheden waarop appellanten zich beroepen kan, voor de toepassing van de AOW, niet worden gezegd dat appellanten sinds hun huwelijk van 18 juni 2012 ieder afzonderlijk duurzaam hun eigen leven leiden als waren zij niet met de ander gehuwd. Hierbij is van belang dat appellanten twee maal per maand een weekend samen doorbrengen, tot voor kort jaarlijks samen met vakantie gingen en contact onderhouden per telefoon en e-mail. Daar doet niet aan af dat het huwelijk tussen appellanten van 18 juni 2012 voornamelijk is ingegeven door 'testamenteaire overwegingen' en dat appellanten hun autonomie door dit huwelijk in geen enkel opzicht hebben prijsgegeven. Het feit dat appellant appellante na zijn mogelijke vooroverlijden financieel verzorgd wil achterlaten en daartoe met haar in het huwelijk is getreden, wijst op zichzelf reeds op een zekere mate van onderlinge zorg. Uit de feiten en omstandigheden blijkt dus niet ondubbelzinnig dat appellanten in de periode in geding duurzaam gescheiden leven in de zin van artikel 1, derde lid, onderdeel b, van de AOW, zodat zij voor de toepassing van die wet niet zijn aan te merken als ongehuwden. Appellanten hebben te kennen gegeven niet in te zien waarom gehuwden niet onder de werkingssfeer zijn gebracht van het Besluit regels hoofdverblijf in dezelfde woning AOW, Stb. 2014, 385 (Besluit). Voor zover appellanten hebben beoogd een beroep te doen op de verdragsrechtelijke discriminatieverboden, moet vooropgesteld worden dat bedoelde discriminatieverboden niet meebrengen dat elke ongelijke behandeling van vergelijkbare

gevallen verboden is, maar alleen die welke als discriminatie moet worden beschouwd omdat een objectieve en redelijke rechtvaardiging voor de ongelijke behandeling ontbreekt. Daarbij verdient opmerking dat op het gebied van de sociale zekerheid aan de wetgever een ruime beoordelingsvrijheid toekomt bij het beantwoorden van de vraag of gevallen al dan niet als gelijk moeten worden beschouwd, en, indien zij als gelijk worden beschouwd, of een objectieve en redelijke rechtvaardiging bestaat om die gevallen niettemin in verschillende zin te regelen.

In de Nota van Toelichting bij het Besluit is uiteengezet dat in sommige gevallen moeilijk kan worden vastgesteld of door ongehuwden die ieder een eigen huis hebben, aan het huisvestingscriterium zoals geformuleerd in artikel 1, derde lid, onder a, van de AOW wordt voldaan. Ter vereenvoudiging van de uitvoering en ter vergroting van de duidelijkheid voor belanghebbenden wordt daarom – kort samengevat – bepaald dat niet aan het huisvestingscriterium wordt voldaan, als beide betrokkenen een zelfstandige woning vrij ter beschikking hebben waar zij staan ingeschreven en waarvoor zij zelf de kosten dragen. De doelstellingen van deze regeling – vereenvoudiging van de uitvoering en vergroting van de duidelijkheid voor betrokkenen – kan naar zijn aard alleen van toepassing zijn op ongehuwden, omdat alleen ten aanzien van hen de vraag rijst of zij met gehuwden moeten worden gelijk gesteld. Indien al sprake is van gelijke gevallen, kan daarom niet worden gezegd dat de wetgever de hem toekomende beoordelingsvrijheid heeft overschreden door het Besluit slechts van toepassing te doen zijn op ongehuwden.

Ten aanzien van het onderscheid tussen gehuwden en ongehuwd samenwonenden in het kader van sociaal-economische regelgeving wordt voorts herinnerd aan het arrest van 29 april 2008, *Burden*, nr. [13378/05](#), van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. In dat arrest is overwogen dat de situatie van gehuwden niet vergelijkbaar is met de situatie van ongehuwd samenwonenden, gelet op de bijzondere band van het huwelijk die sociale, persoonlijke en juridische gevolgen heeft.

Er is niet gebleken van een goede reden om de vaste rechtspraak over de uitleg van artikel 1, derde lid, onderdeel b, van de AOW te nuanceren. In dit verband is van belang te achten dat de Hoge Raad recent een aantal cassatieberoepen ongegrond heeft verklaard in gedingen die tot op zekere hoogte vergelijkbaar zijn met de gedingen van appellanten. Gewezen wordt op [ECLI:NL:CRVB:2015:1362](#) (cassatieberoep ongegrond verklaard bij uitspraak van 8 april 2016, [ECLI:NL:HR:2016:587](#)) en op [ECLI:NL:CRVB:2016:759](#) (cassatieberoep ongegrond verklaard bij uitspraak van 28 oktober 2016, [ECLI:NL:HR:2016:2443](#)).

Aangevallen uitspraken bevestigd.

[ECLI:NL:CRVB:2017:172](#)

De Centrale Raad van Beroep heeft bij deze uitspraak een [nieuwsbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2017, 84

MK Rechtbank Noord-Holland, 19-01-2017, HAA 16/3513

college van burgemeester en wethouders van Bloemendaal, verweerder.

WMO 2015 2.1.3, 2.3.6

Besluit maatschappelijke ondersteuning Bloemendaal 2015 6

Verordening maatschappelijke ondersteuning Bloemendaal 2015 11

WMO 2015. Gemeenten mogen de hoogte van het pgb op de kostprijs van de maatwerkvoorziening maximeren, mits betrokkene met het pgb in staat gesteld wordt de benodigde zorg in te kopen. Een andere uitleg zou leiden tot de ongerijmde uitkomst dat cliënten gedwongen zouden worden te opteren voor zorg in natura, terwijl zij via het pgb zelf de regie over hun leven willen blijven voeren.

Eiseres heeft aangevoerd dat met het haar toegekende pgb niet de zorg kan worden ingekocht die nodig is.

Rechtbank: Artikel 2.1.3, tweede lid, aanhef, onder b, van de Wmo bepaalt dat in de verordening in ieder geval wordt bepaald op welke wijze de hoogte van een persoonsgebonden budget wordt vastgesteld waarbij geldt dat de hoogte toereikend moet zijn.

In artikel 2.3.6, eerste lid, van de Wmo is bepaald dat, indien de cliënt dit wenst, het college hem een persoonsgebonden budget verstrekt dat de cliënt in staat stelt de diensten, hulpmiddelen, woningaanpassingen en andere maatregelen die tot de maatwerkvoorziening behoren, van derden te betrekken.

Het vijfde lid en onder a, van genoemd artikel bepaalt dat het college een persoonsgebonden budget kan weigeren voor zover de kosten van het betrekken van de diensten, hulpmiddelen, woningaanpassingen en andere maatregelen van derden hoger zijn dan de kosten van de maatwerkvoorziening.

Volgens de Memorie van Toelichting op artikel 2.1.3, tweede lid, aanhef onder b, van de Wmo is van belang is dat de hoogte van het pgb, wil een pgb voor de cliënt een zinvol alternatief zijn, zodanig zal moeten zijn dat de cliënt met het pgb de vastgestelde ondersteuning ook werkelijk kan inkopen, terwijl anderzijds voor de gemeente van belang is dat het pgb niet hoger is dan de kosten van een maatwerkvoorziening die voor een gemeente door een aanbieder wordt geleverd.

De rechtbank begrijpt deze bepalingen zo dat gemeenten de hoogte van het pgb op de kostprijs van de maatwerkvoorziening mogen maximeren, mits betrokkene met het pgb in staat gesteld wordt de benodigde zorg in te kopen. Een andere uitleg zou leiden tot de ongerijmde uitkomst dat cliënten gedwongen zouden worden te opteren voor zorg in natura, terwijl zij via het pgb zelf de regie over hun leven willen blijven voeren. Het bepaalde in artikel 2.1.3, tweede lid, en artikel 2.3.6, eerste lid, van de Wmo, waarin deze keuzevrijheid is neergelegd, zou in die gevallen dan ook volstrekt zinledig worden. Verweerder heeft ter zitting verklaard dat voor het tarief dat eiseres uit haar pgb kan betalen voor de geïndiceerde uren (circa € 9,90 bruto per uur) geen particuliere huishoudelijke hulp kan worden ingekocht.

Hieruit volgt dat eiseres met het haar toegekende pgb niet in staat gesteld wordt de benodigde hulp in te kopen. Het bestreden besluit komt dan ook voor vernietiging in aanmerking, wegens strijd met het bepaalde in artikel 2.1.3, tweede lid, en artikel 2.3.6, eerste lid, van de Wmo.

[ECLI:NL:RBNHO:2017:293](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Algemene wet op het binnentreden

JnB2017, 85

MK ABRS, 18-01-2017, 201600720/1/A3

burgemeester van Borne, appellant.

Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens (EVRM) 8, 13

Algemene wet op het binnentreden (Awbi) 2 lid 1, 3

ALGEMENE WET OP HET BINNENTREDEN. Awbi is niet in strijd met de artikelen 8 en 13 van het EVRM. Uit deze bepalingen volgt niet dat betrokkene voorafgaande aan het binnentreden in de gelegenheid moet zijn gesteld een rechtsmiddel aan te wenden. Daarbij neemt de Afdeling in aanmerking dat het besluit tot afgifte van een machtiging tot binnentreden weliswaar een mogelijke inbreuk op het huisrecht van [wederpartij] tot gevolg heeft, maar daarvan kan niet worden gezegd dat deze ernstig is en tot onomkeerbare gevolgen leidt. Bovendien kan tegen het besluit in een bezwaar- en beroepsprocedure achteraf worden opgekomen. Indien dan geoordeeld wordt dat het huisrecht ongerechtvaardigd is beperkt, kan een schadevergoeding worden toegekend. Het binnentreden van het bijgebouw betekent een inmenging van de overheid als bedoeld in artikel 8, tweede lid, van het EVRM. Het EVRM voorziet echter in de mogelijkheid van beperking van het huisrecht als aan de daar genoemde voorwaarden is voldaan. In de Awbi is voorzien in de bevoegdheid tot binnentreden zonder toestemming en in dit geval is voldaan aan de eisen van noodzakelijkheid en evenredigheid.

[ECLI:NL:RVS:2017:93](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Belastingdienst-Toeslagen

JnB2017, 86

ABRS, 18-01-2017, 201604839/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) paragraaf 4.1.3.2

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 12, 14, 16

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. Dwangsomregeling van de Awb is niet van toepassing op beschikkingen van de Belastingdienst/Toeslagen met uitzondering van de beschikking tot toekenning van de tegemoetkoming bedoeld in artikel 14 van de Awir.

(..) In artikel 12, tweede lid, van de Awir is bepaald dat paragraaf '4.1.3.2 Dwangsom bij niet tijdig beslissen' van de Awb niet van toepassing is op beschikkingen van de Belastingdienst/Toeslagen met uitzondering van de beschikking tot toekenning van de tegemoetkoming, bedoeld in artikel 14 van de Awir, alsmede besluiten op bezwaarschriften tegen deze beschikkingen.

[appellant] voert met juistheid aan dat in de memorie van toelichting bij de Wet toepassing dwangsomregeling toeslagen (Kamerstukken II 2011/12, 33 005, nr. 3, blz. 6) is vermeld dat de toevoeging van een tweede lid aan artikel 12 van de Awir ertoe strekt te regelen dat de in artikel 14 van de Awir bedoelde definitieve toekenning van een tegemoetkoming niet onder de werkingssfeer van de dwangsomregeling van de Awb valt en de werkingssfeer van deze regeling zich daardoor beperkt tot het tijdig geven van beschikkingen tot onder andere het verlenen van een voorschot naar aanleiding van een eerste aanvraag, het aanpassen van een voorschot als gevolg van het doorvoeren van wijzigingen en het doen van uitspraak op bezwaar. Hij gaat er evenwel aan voorbij dat bij de nota van wijziging bij de Wet toepassing dwangsomregeling toeslagen (Kamerstukken II 2011/12, 33 005, nr. 7) artikel 12 is gewijzigd. Daarbij is in het voorgestelde tweede lid bepaald dat paragraaf 4.1.3.2 van de Awb niet van toepassing is op beschikkingen van de Belastingdienst/Toeslagen met uitzondering van de beschikking tot toekenning van de tegemoetkoming, bedoeld in artikel 14, alsmede beslissingen op bezwaarschriften tegen deze beschikkingen. Ter toelichting op deze wijziging is het volgende vermeld: "(...)".

[appellant] heeft de Belastingdienst/Toeslagen in gebreke gesteld, omdat de toekenning van een voorschot huurtoeslag als bedoeld in artikel 16 van de Awir niet binnen de daarvoor gestelde termijn heeft plaatsgevonden en niet omdat de toekenning van een tegemoetkoming als bedoeld in artikel 14 van de Awir niet binnen de daarvoor gestelde termijn heeft plaatsgevonden. Dit betekent dat, gelet op het bepaalde in artikel 12, tweede lid, van de Awir, paragraaf '4.1.3.2 Dwangsom bij niet tijdig beslissen' van de Awb in dit geval niet van toepassing is. De Afdeling komt gelet op het vorenstaande niet dan ook toe aan beantwoording van de vraag of de Belastingdienst/Toeslagen tijdig heeft beslist op de aanvraag van 26 november 2014 en, zo dat niet het geval is, of hij [appellant] dwangsommen is verschuldigd.

[ECLI:NL:RVS:2017:84](https://www.ecli.nl/rvs/2017/84)

JnB2017, 87

MK ABRS, 18-01-2017, 201601501/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 8

Verdrag inzake de rechten van het kind (IVRK) 2, 3, 9, 10

Grondwet 94

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 1, 2 lid 1 onder e, 9

Wet op de huurtoeslag 7, 9

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. Huurtoeslag. De uitzondering in artikel 9, derde lid, tweede volzin van de Awir, ziet uitsluitend op de situatie waarin een medebewoner een alleenstaande minderjarige asielzoeker is, die recht heeft op opvang door het Centraal Orgaan opvang asielzoekers, maar waarbij de zorgplicht op verzoek van de overheid wordt vervuld door pleegouders. Het hierdoor ontstane onderscheid tussen een pleegouder met een alleenstaande minderjarige asielzoeker als medebewoner en een ouder die samenwoont met zijn minderjarige kind dat eveneens niet over een verblijfsrecht beschikt is gerechtvaardigd.

Geen strijd met de artikelen 2, 3, 9 en 10 van het IVRK.

(...) toegekende voorschot van de huurtoeslag over het berekeningsjaar 2014 herzien en vastgesteld op nihil.

(...) De minderjarige zoon van [appellant] is geen alleenstaande minderjarige vreemdeling in de zin van artikel 1, onderdeel e, van de Regeling verstrekkingen asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen. De in artikel 9, derde lid, tweede volzin, van de Awir geregelde uitzondering is dus niet van toepassing. [appellant] betoogt dat de Belastingdienst/Toeslagen zijn situatie niettemin op gelijke wijze had moeten behandelen als de uitzondering voor pleegouders van alleenstaande minderjarige vreemdelingen, zoals opgenomen in artikel 9, derde lid, tweede volzin, van de Awir. Aan het door de Belastingdienst/Toeslagen toegepaste artikel 9, tweede en derde lid, van de Awir, ligt het koppelingsbeginsel ten grondslag. De wetgever beoogde met dit beginsel onder meer te voorkomen dat illegale vreemdelingen door ontvangst van uitkeringen en verstrekkingen in staat worden gesteld tot voortzetting van hun wederrechtelijk verblijf, het verwerven van de schijn van legaliteit of het opbouwen van een zodanig sterke rechtspositie - of de schijn hiervan - dat zij na ommekomst van de procedure zo goed als onuitzetbaar blijken. Medebewoners, in dit geval de zoon van [appellant], mogen niet indirect profijt hebben van de voorschotten die aan [appellant] zijn toegekend. De uitzondering in artikel 9, derde lid, tweede volzin, van de Awir, ziet, blijkens de geschiedenis van de totstandkoming daarvan (Kamerstukken II 2006/2007, 30 322, nr. 14, blz. 2) uitsluitend op de situatie waarin een medebewoner een alleenstaande minderjarige asielzoeker is, die recht heeft op opvang door het Centraal Orgaan opvang asielzoekers, maar waarbij de zorgplicht op verzoek van de overheid wordt vervuld door pleegouders. Het is dan niet wenselijk dat pleegouders daardoor het recht op huurtoeslag zouden verliezen. Als gevolg van deze uitzondering ontstaat een onderscheid tussen een pleegouder met een alleenstaande minderjarige asielzoeker als medebewoner en een

ouder, zoals [appellant], die samenwoont met zijn minderjarige kind dat eveneens niet over een verblijfsrecht beschikt. Dit onderscheid is echter gerechtvaardigd nu een ouder die zijn eigen minderjarige kind in huis neemt, niet zoals de pleegouder, een op de overheid rustende rechtsplicht tot opvang van een minderjarige vreemdeling op zich neemt. De zorgplicht van een ouder voor zijn kind, zoals neergelegd in het Burgerlijk Wetboek, strekt niet zo ver dat daarmee in weerwil van artikel 9 van de Awir een recht op huurtoeslag kan ontstaan. Bij ouders rust een eigen verantwoordelijkheid voor de verzorging en opvoeding van hun kinderen.

Voor zover [appellant] een beroep heeft gedaan op de artikelen 2, 3, 9 en 10 van het IVRK, wordt als volgt overwogen.

[appellant] betoogt dat de onthouding van huurtoeslag aan hem in strijd is met het discriminatieverbod van artikel 2 van het IVRK. Naar het oordeel van de Afdeling is de doelstelling van de koppelingswetgeving tegen de achtergrond van het IVRK niet ongeoorloofd. De bijzondere beschermingswaardigheid van kinderen die ten grondslag ligt aan het IVRK en in het bijzonder artikel 2 van het IVRK, brengt met zich dat maatregelen die ten opzichte van volwassenen in overeenstemming worden geacht met de internationale non-discriminatiebepalingen, in bepaalde situaties door de gevolgen daarvan voor kinderen niettemin in strijd kunnen komen met artikel 2, eerste lid, van het IVRK. De Afdeling acht de toepassing van artikel 9, tweede en derde lid, van de Awir, als gevolg waarvan [appellant] geen aanspraak heeft op huurtoeslag wegens samenwoning met zijn kind dat niet over een verblijfsrecht beschikt, echter ook in het licht van het IVRK gerechtvaardigd ter verwezenlijking van de doelstelling van de koppelingswetgeving. De verstrekking van huurtoeslag aan [appellant] kan bijdragen aan de voortzetting van het wederrechtelijke verblijf van zijn zoon hier te lande en daarmee het vreemdelingenbeleid frustreren. Er is geen sprake van een bijzondere omstandigheid die aanleiding kan geven om in het onderhavige geval een nuancering te brengen op het oordeel dat het hiervoor in 6.1 vermelde onderscheid niet gerechtvaardigd is te achten. Artikel 3 van het IVRK heeft rechtstreekse werking in zoverre het ertoe strekt dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het desbetreffende kind dienen te worden betrokken. Wat betreft het gewicht dat aan het belang van een kind in een concreet geval moet worden toegekend, bevat artikel 3, eerste lid, van het IVRK, gelet op de formulering ervan, geen norm die zonder nadere uitwerking in nationale wet- en regelgeving door de rechter direct toepasbaar is. Wel dient de bestuursrechter in dit verband te toetsen of het bestuursorgaan zich voldoende rekenschap heeft gegeven van de belangen van het kind en aldus bij de uitoefening van zijn bevoegdheden binnen de grenzen van het recht is gebleven. Deze toets heeft een terughoudend karakter. Er bestaat geen grond voor het oordeel dat de Belastingdienst/Toeslagen, gelet op de door [appellant] in bezwaar aangevoerde omstandigheden, zich in het besluit van 21 juli 2015, zoals nader toegelicht in het bij de rechtbank ingediende verweerschrift, onvoldoende rekenschap heeft gegeven van de belangen van het kind van [appellant]. Voorts heeft [appellant] niet aannemelijk gemaakt dat de belangen van zijn kind door de besluitvorming in het gedrang zijn gekomen.

Over het beroep van [appellant] op de artikelen 9 en 10 van het IVRK wordt overwogen dat, voor zover deze verdragsbepalingen al een direct toepasbare norm zouden

inhouden, daaruit als zodanig geen verplichting voortvloeit tot verstrekking van huurtoeslag. Voorts geldt dat de in artikel 9 van het IVRK vervatte norm geen aanspraak in het leven roept die verder strekt dan artikel 8 van het EVRM. In dat verband wordt verwezen naar hetgeen hiervoor onder 5 is overwogen. Verder heeft de aanvraag om een verblijfsvergunning voor zijn zoon ten behoeve van gezinshereniging met [appellant] op zichzelf geen nadelige gevolgen voor [appellant] of zijn zoon. Het niet toekennen van huurtoeslag is het gevolg van de omstandigheid dat de zoon van [appellant] bij hem is komen wonen terwijl hij (nog) niet over een verblijfstitel als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e en l van de Vreemdelingenwet 2000 beschikte.

Gelet op het voorgaande heeft de rechtbank terecht geen aanleiding gezien voor het oordeel dat de Belastingdienst/Toeslagen artikel 9, derde lid, van de Awir tegen de achtergrond van het IVRK buiten toepassing had moeten laten. (...)

[ECLI:NL:RVS:2017:105](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Drank- en horecawet

JnB2017, 88

Voorzieningenrechter Rechtbank Overijssel, 16-01-2017 (publ. 17-01-2017), Awb 17/1 en Awb 17/2

burgemeester van Wierden, verweerder.

Drank- en Horecawet 8 lid 2, 31 lid 1 aanhef en onder b

Besluit eisen zedelijk gedrag Drank- en Horecawet 1999 (het Besluit) 5 lid 1

DRANK- EN HORECAWET. Gelet op de intrekking van de DHW-vergunning voor verzoekers lokaliteit A te Hengelo, ingevolge het bepaalde in artikel 31, eerste lid, aanhef en onder b, in samenhang gezien met artikel 8, tweede lid, van de DHW en met artikel 5 van het Besluit, was de burgemeester van Wierden gehouden de DHW-vergunningen voor verzoekers lokaliteit B en lokaliteit C te Wierden in te trekken. Koppeling is niet in strijd met de DHW en het Besluit.

(...) [intrekking van] de aan verzoeker verleende drank- en horecavergunningen voor (...) (lokaliteit B) en (...) (lokaliteit C) [te Wierden] (...).

(...) Verweerder heeft aan de thans bestreden besluiten (...) ten grondslag gelegd dat verzoeker zowel in Hengelo als in Wierden de natuurlijke persoon is voor wiens rekening en risico de horecabedrijven worden uitgeoefend en in die zin leidinggevende is van de horecagelegenheden lokaliteit B en lokaliteit C. Omdat de burgemeester van Hengelo besloten heeft de DHW-vergunning van verzoekers horecagelegenheid A in te trekken, is verweerder verplicht de aan verzoeker verleende vergunningen in te trekken, gezien het imperatieve karakter van artikel 31, eerste lid, aanhef en onder b, van de DHW, juncto artikel 8, tweede lid van de DHW, juncto artikel 5, eerste lid van het Besluit eisen zedelijk gedrag DHW.

(...) De voorzieningenrechter is van oordeel dat verweerder, gelet op de intrekking van de DHW-vergunning voor lokaliteit A, ingevolge het bepaalde in artikel 31, eerste lid, aanhef en onder b, in samenhang gezien met artikel 8, tweede lid, van de DHW en met artikel 5

van het Besluit, gehouden was de DHW-vergunningen voor lokaliteit B en lokaliteit C in te trekken. De voorzieningenrechter vindt geen grond voor het oordeel dat aannemelijk is dat verzoeker geen verwijt treft als bedoeld in artikel 5 van het Besluit van de sluiting van lokaliteit A. (...)

Dat de "koppeling" van de intrekking van de vergunning voor lokaliteit A met de intrekking van de vergunning voor lokaliteit B en C in strijd is met de DHW en het Besluit blijkt niet uit de tekst van artikel 31, eerste lid, aanhef en onder c, van de DHW noch uit artikel 5 van het Besluit.

Dat de intrekking voor lokaliteit A in bezwaar en in (hoger) beroep is c.q. zal (kunnen) worden bestreden is niet van belang voor de intrekking van de vergunning voor lokaliteit B en C, nu voor laatstgenoemde intrekking niet is vereist dat de intrekking van de vergunning voor lokaliteit A al in rechte onaantastbaar is.

Verweerder heeft naar het oordeel van de voorzieningenrechter verder op eigen merites de geschiktheid van verzoeker voor zijn lokaliteiten in Wierden bezien, voor zover de toepasselijke wet- en regelgeving daarvoor ruimte bood. Die ruimte is -slechts- gelegen in het bepaalde in artikel 5 van het Besluit, waar het gaat om de beoordeling of aannemelijk is dat verzoeker geen verwijt treft van de intrekking van de vergunning voor lokaliteit A. (...)

[ECLI:NL:RBOVE:2017:159](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Studiefinanciering

JnB2017, 89

MK CRvB, 04-01-2017, 14/5181 WSF

minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap.

Wsf 2000 1.5, 9.1a

Besluit van de Staatssecretaris van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap van 19 april 2012, nr. HO&S/399254, tot aanwijzing van personen belast met het toezicht op de naleving van artikel 1.5 van de Wet studiefinanciering 2000, Stcrt. 2012, 8364 1

STUDIEFINANCIERING. OMZETTING UITWONENDENBEURS IN THUISWONENDENBEURS. CONTROLE WOONSITUATIE. ONBEVOEGDE

CONTROLEURS. In zijn uitspraak van 1 juni 2016, [ECLI:NL:CRVB:2016:1943](#),

heeft de Raad geoordeeld dat hij geen aanleiding ziet voor een extensieve interpretatie van de zinsnede "de personen werkzaam bij" in artikel 1 van het Aanwijzingsbesluit (Besluit van de Staatssecretaris van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap van 19 april 2012, nr. HO&S399254 (Stcrt. 2012, 8364)). I.c. betekent dit dat onder de aanwijzing alleen personen vallen die – op basis van een arbeidsovereenkomst – in dienst zijn bij [BV 1] en niet ook de personen die in dienst zijn bij werkmaatschappijen van die rechtspersoon.

[ECLI:NL:CRVB:2017:2](#)

Wet op de rechtsbijstand

JnB2017, 90

MK ABRS, 18-01-2017, 201604522/1/A2

bestuur van de raad voor rechtsbijstand (de raad).

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 6 lid 1, lid 3, 13

Wetboek van Strafrecht 36^e lid 1, lid 2

Wet op de rechtsbijstand 32, 37 lid 1, aanhef en onder a, lid 5

Besluit vergoedingen rechtsbijstand 2000 (Bvr) 20, 22 lid 2, 28 lid 1, 31 lid 1, lid 2, lid 3

RECHTSBIJSTAND. Overname zaak. Doelmatigheid. Gelet op artikel 20 van het Bvr verwacht de raad dat bij overname van een strafzaak in ieder geval overleg plaatsvindt tussen de rechtsbijstandverlener die de strafzaak overneemt en de eerdere rechtsbijstandverlener. Dit standpunt van de raad wordt niet onredelijk geacht.

De afwijzing van de aanvraag om vergoeding van extra uren rechtsbijstand betekent niet dat het recht op vrije advocaatkeuze dusdanig wordt beperkt dat de rechten op een eerlijk proces en een daadwerkelijk rechtsmiddel als bedoeld in de artikelen 6 en 13 van het EVRM zijn geschonden.

(...) [Afwijzing] aanvraag van [gemachtigde 1] om vergoeding van extra uren rechtsbijstand ten behoeve van [appellant] (...).

(...) In de doelmatige verlening van rechtsbijstand als neergelegd in artikel 31, tweede lid, van het Bvr en het beleid van de raad ligt naar het oordeel van de Afdeling besloten dat de rechtsbijstand zo moet worden verleend, dat dit de minste middelen en inspanningen kost. Ook bij de overname van een zaak als hier aan de orde moet doelmatigheid worden betracht. Dit betekent dat de rechtsbijstandverlener die de zaak overneemt rekening moet houden met de uren die de eerdere rechtsbijstandverlener al aan de zaak heeft besteed en dat alleen die werkzaamheden voor vergoeding in aanmerking komen die doelmatig worden geacht. De opmerking van de raad ter zitting dat hij geen dubbele werkzaamheden vergoedt, moet in dat licht worden begrepen.

Op grond van artikel 20 van het Bvr wordt, indien in een strafzaak rechtsbijstand is verleend door achtereenvolgens twee of meer rechtsbijstandverleners die niet werkzaam zijn in hetzelfde samenwerkingsverband, het aantal toe te kennen punten één maal met twee verhoogd. Gelet op die bepaling verwacht de raad, zoals hij ter zitting heeft toegelicht, dat bij overname van een strafzaak in ieder geval overleg plaatsvindt tussen de rechtsbijstandverlener die de strafzaak overneemt en de eerdere rechtsbijstandverlener. Dit standpunt van de raad wordt niet onredelijk geacht.

(...) Aanleiding voor toekenning extra uren

Verder betoogt [appellant] dat de rechtbank onvoldoende heeft gemotiveerd dat geen aanleiding bestaat extra uren toe te kennen om beide advocaten in de gelegenheid te stellen het volledige dossier te bestuderen. Daarmee gaat de rechtbank voorbij aan de ernst van de verdenking en de omstandigheden dat het om een grote en unieke ontnemingszaak gaat, het dossier omvangrijk is en een omvangrijk juridisch relevant feitencomplex bevat, aldus [appellant].

De rechtbank heeft naar het oordeel van de Afdeling terecht voorop gesteld dat de raad bij een besluit op een aanvraag om extra uren beoordelingsruimte toekomt.

Nu [appellant] zich op een uitzonderingssituatie beroept, is het aan hem om aannemelijk te maken dat de ontnemingszaak een zodanig karakter heeft dat de behandeling in redelijkheid niet binnen de tijdgrens heeft kunnen plaatsvinden en nog 100 extra uren vergt.

(...) [In dit geval] heeft de rechtbank terecht overwogen dat geen aanleiding bestaat naast de eerder toegekende 300 extra uren nog meer extra uren toe te kennen om de huidige advocaat van [appellant] in de gelegenheid te stellen het volledige dossier te bestuderen. De door [appellant] aangevoerde omstandigheden geven geen aanleiding tot een ander oordeel. Nog daargelaten dat namens [appellant] desgevraagd ter zitting is opgemerkt dat hij nog steeds in afwachting is van het nadere onderzoek van het Openbaar Ministerie in de ontnemingszaak, heeft hij met die omstandigheden niet aannemelijk gemaakt dat de dossierstudie in redelijkheid niet binnen de reeds toegekende uren heeft kunnen plaatsvinden en bovendien nog 100 extra uren vergt.

(...) [appellant] betoogt voorts dat de rechtbank heeft miskend dat de gevolgen van het beleid van de raad onredelijk zijn. Hij voert daartoe aan dat de afwijzing van de extra uren ertoe leidt dat de rechtsbijstand om niet moet worden verleend en dat het recht op vrije advocaatkeuze dusdanig wordt beperkt dat hierdoor de in de artikelen 6 en 13 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) neergelegde rechten op een eerlijk proces en effectief rechtsmiddel worden geschonden.

(...) Artikel 31, tweede lid, van het Bvr en het in de Werkinstructies neergelegde beleid leiden alleen tot een beperking van de subsidiëring van rechtsbijstand in het geval waarin de rechtsbijstandverlening niet doelmatig is geschied. Die beperking schaadt het recht op toegang tot de rechter niet in essentie. Met het oog op de financiële beheersbaarheid van het systeem van rechtsbijstandsverlening zodat het stelsel beschikbaar blijft voor minder vermogenden, moet deze beperking gerechtvaardigd worden geacht. Niet valt in te zien dat deze beperking niet proportioneel is aan dat doel.

Aangezien geen sprake is van een schending van artikel 6 van het EVRM, is een schending van artikel 13 van het EVRM in samenhang daarmee evenmin aan de orde. De afwijzing betekent derhalve niet dat het recht op vrije advocaatkeuze dusdanig wordt beperkt dat de rechten op een eerlijk proces en een daadwerkelijk rechtsmiddel als bedoeld in de artikelen 6 en 13 van het EVRM zijn geschonden. Dat de rechtsbijstand, naar [appellant] stelt, ten gevolge van de afwijzing om niet dient te worden verricht, biedt op zichzelf geen grond voor het oordeel dat het beleid van de raad onredelijk is.

(...)

[ECLI:NL:RVS:2017:116](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB2017, 91

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Middelburg, 12-01-2017, NL16.3955

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 30b lid 1 b

ASIEL. Algerije. Veilig land van herkomst.

Zoals volgt uit de door eiser aangehaalde uitspraak van de Afdeling van 14 september 2016 [[ECLI:NL:RVS:2016:2474](#)] dienen, bij de toetsing of een land kan worden aangemerkt als veilig land van herkomst, slechts de in artikel 3.105ba, tweede lid, van het Vb genoemde bronnen te worden betrokken voor zover deze beschikbaar zijn. Niet wordt betwist dat er geen of geen actuele informatie beschikbaar is, afkomstig van de in artikel 3.105ba, tweede lid, van het Vb genoemde bronnen. Gelet daarop is de rechtbank van oordeel dat de omstandigheid dat verweerder zijn standpunt, dat Algerije een veilig land van herkomst is, niet heeft gestoeld op deze informatiebronnen, in dit geval geen grond geeft voor het oordeel dat dit standpunt ondeugdelijk is gemotiveerd. Daarbij acht de rechtbank van belang dat het US State Department en Amnesty International onafhankelijke gezaghebbende bronnen zijn. De rechtbank stelt voorts op basis van de gronden en het verhandelde ter zitting vast dat eiser niet de inhoud van de door verweerder gebruikte bronnen en de daaruit door verweerder getrokken conclusie heeft betwist.

Het beroep van eiser op de uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Groningen, van 23 augustus 2016 [[ECLI:NL:RBDHA:2016:9971](#)] kan gelet op het voorgaande in zoverre dan ook niet slagen. Daarnaast is de rechtbank, anders dan zittingsplaats Groningen, van oordeel dat uit Richtlijn 2013/32/EU (de Procedurerichtlijn) niet volgt dat de aanmerking van een land als veilig, met uitzondering van een bepaalde groep, niet mogelijk zou zijn. De rechtbank vindt steun voor dit oordeel in de punten 4.12 tot en met 4.15 van de conclusie van Staatsraad Advocaat-Generaal mr. R.J.G.M. Widdershoven van 20 juli 2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:2040](#)).

Gelet op het voorgaande bestaat er een algemeen rechtsvermoeden dat vreemdelingen uit Algerije geen internationale bescherming nodig hebben. Het is derhalve aan eiser om aannemelijk te maken dat Algerije wegens zijn specifieke omstandigheden niet veilig is. De rechtbank is van oordeel dat eiser daar niet in is geslaagd, nu hij zijn stellingen op geen enkele wijze heeft onderbouwd of anderszins aannemelijk heeft gemaakt.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:286](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2017, 92

MK ABRS, 16-01-2017, 201607228/1/V3

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Verordening EU 604/2013 12 lid 2

DUBLINVERORDENING. Overdracht aan Italië. Het rapport van de SFH geeft geen aanleiding om te oordelen dat bij overdracht van gezinnen met minderjarige kinderen aan Italië zonder meer een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling dreigt.

Het rapport van de SFH [Schweizerische Flüchtlingshilfe] bevat een verslag van een onderzoek van twee medewerkers naar de huidige opvang in Italië van asielzoekers, met name van hen die zijn teruggekeerd op grond van de Dublinverordening. Het onderzoek vond plaats tussen 27 februari en 4 maart 2016 en richtte zich op Rome en Milaan. De uitvoering van het onderzoek geschiedde door interviews met verschillende non-gouvernementele organisaties, autoriteiten, asielzoekers en vluchtelingen. De paragrafen 9.1.1 en 9.1.2 van het rapport van de SFH, voor zover thans van belang, vermelden dat in het zogeheten SPRAR systeem gepoogd wordt opvanglocaties te vinden waar gezinnen samen kunnen leven. Als een dergelijke plaats niet gevonden wordt, worden alleen de moeder en (minderjarige) kinderen opgevangen, zoals ook is vermeld in paragraaf 10.7.1. Hetzelfde geldt bij andere opvangcentra van zowel de overheid als non-gouvernementele organisaties. Paragrafen 10.3 en 10.6, voor zover thans van belang, maken melding van een gebrek aan adequate opvang in Italië in het algemeen en in het bijzonder van kwetsbare personen, waaronder minderjarigen. Nu in de genoemde paragrafen geen concrete gevallen of aantallen zijn genoemd, is onduidelijk of in Italië een structureel gebrek aan adequate opvang van gezinnen met minderjarige kinderen bestaat, te meer nu eveneens gesproken wordt over de inspanning om deze groep adequate opvang te bieden. De rechtbank heeft, het vorenstaande in aanmerking genomen, in het rapport van de SFH ten onrechte aanleiding gezien om te oordelen dat bij overdracht van gezinnen met minderjarige kinderen aan Italië zonder meer een met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden strijdige behandeling dreigt.

[ECLI:NL:RVS:2017:73](#)

JnB2017, 93

MK ABRS, 18-01-2017, 201608443/1/V3

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Verordening (EU) nr. 604/2013 1, 2, 3, 18 lid 1 b, 20

Richtlijn 2011/95/EU 2 h

Richtlijn 2004/83/EG 2 g

Verordening (EU) nr. 603/2013 9 lid 1

DUBLINVERORDENING. Een lidstaat is verantwoordelijk voor terugname van een asielzoeker en behandeling van zijn asielverzoek zodra deze zijn verzoek om internationale bescherming in deze lidstaat tegenover de bevoegde

autoriteiten kenbaar heeft gemaakt. Daarvoor is niet vereist dat een verzoek om internationale bescherming formeel – naar nationaal recht van die lidstaat – is ingediend.

De Afdeling is, het voorgaande in aanmerking genomen, van oordeel dat een lidstaat op grond van de Dublinverordening verantwoordelijk kan worden geacht voor terugname van een asielzoeker en behandeling van zijn asielverzoek zodra deze zijn verzoek om internationale bescherming als bedoeld in artikel 2, aanhef en onder b, van de Dublinverordening, in deze lidstaat tegenover de bevoegde autoriteiten kenbaar heeft gemaakt. Daarvoor is niet vereist dat, anders dan waarvan de rechtbank lijkt te zijn uitgegaan, een verzoek om internationale bescherming formeel – naar nationaal recht van die lidstaat – is ingediend. Dat in de onderhavige zaak de vreemdeling zijn in Duitsland geuite verzoek om internationale bescherming nog niet had geformaliseerd, maakt dus niet dat Duitsland niet verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielverzoek. Een andere uitleg is, zoals overwogen onder 3., in strijd met het doel en de strekking van de Dublinverordening. Het is immers niet verenigbaar met de doelstelling van de Dublinverordening dat de lidstaat waar de vreemdeling zijn eerste verzoek om internationale bescherming kenbaar heeft gemaakt – en waarmee hij verschillende rechten heeft verkregen – nooit verantwoordelijk kan worden geacht, alleen omdat de vreemdeling daar niet is gebleven maar is doorgereisd naar een andere lidstaat alvorens zijn verzoek in die eerste lidstaat daadwerkelijk in te dienen en te ondertekenen en daarmee te formaliseren. Dit komt immers neer op forumshopping. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen en het bepaalde in artikel 18, eerste lid, aanhef en onder b, gelezen in verbinding met artikel 3, tweede lid, van de Dublinverordening, heeft de staatssecretaris zich terecht op het standpunt gesteld dat Duitsland verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek van de vreemdeling.

[ECLI:NL:RVS:2017:74](#)

JnB2017, 94

MK ABRS, 13-01-2017, 201604102/1/V3

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Verordening (EU) 604/2013 20 lid 2, 21 lid 1

Vw 2000

DUBLINVERORDENING. Formele asielverzoek doet termijn verzoek om overname aanvangen. In het licht van de piek in de instroom van vreemdelingen is de periode van drieënhalve week tussen kenbaar gemaakte wens asielaanvraag in te dienen en het formele asielverzoek niet zodanig dat afbreuk wordt gedaan aan het uitgangspunt van de Dublinverordening dat snel moet worden vastgesteld welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek.

Zoals volgt uit de uitspraken van de Afdeling van 30 april 2014,

[ECLI:NL:RVS:2014:1697](#), en 24 juni 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:1833](#), dient krachtens artikel 20, tweede lid, van de Dublinverordening te worden uitgegaan van de formele indiening van een verzoek om internationale bescherming door middel van het daartoe

geëigende formulier als handeling die de in de Dublinverordening vervatte termijnen doet

aanvangen. De rechtbank heeft dan ook ten onrechte niet het formele asielverzoek van 22 oktober 2015 als uitgangspunt genomen om te beoordelen of het overnameverzoek binnen drie maanden is ingediend en heeft daarom eveneens ten onrechte niet geoordeeld dat het overnameverzoek binnen drie maanden en dus tijdig is ingediend. Dat de staatssecretaris de vreemdeling niet onverwijld in de gelegenheid zou hebben gesteld om haar formele aanvraag in te dienen, maakt dit niet anders. Artikel 20, tweede lid, van de Dublinverordening noch artikel 3.108c, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 stelt immers een concrete termijn waaraan de staatssecretaris dient te voldoen. In het licht van de door de staatssecretaris ter zitting bij de rechtbank gegeven toelichting dat ten tijde van de aanmelding en aanvraag van de vreemdeling sprake was van een piek in de instroom van vreemdelingen waardoor er een wachtrij ontstond, is de periode van ongeveer drieënhalve week tussen de door de vreemdeling kenbaar gemaakte wens om haar internationale bescherming te verlenen en de uiteindelijke gelegenheid tot het indienen van het asielverzoek niet zodanig dat afbreuk wordt gedaan aan het uitgangspunt van de Dublinverordening dat snel moet worden vastgesteld welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek. Evenmin is gebleken van zodanige toepassing van de Dublinverordening dat deze leidt tot willekeur.

[ECLI:NL:RVS:2017:71](#)

JnB2017, 95

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Zwolle, 23-12-2016 (publ. 18-01-2016), NL16.3574

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Verordening (EU) nr. 604/2013 6 lid 3, 8 lid 1

Vw 2000 30 lid 1

DUBLINVERORDENING. Niet begeleide minderjarige. Behandeling van het asielverzoek door Zwitserland, waar een zus van eiseres wettig verblijft, is in dit geval niet in het belang van eiseres.

De rechtbank overweegt als volgt. Zwitserland is als land waar een zus van eiseres wettig verblijft alleen dan verantwoordelijk op grond van artikel 8, eerste lid, van de Vo 604/2013, als dat in het belang van de minderjarige is. Het ter zitting door verweerder verdedigde standpunt dat uit deze bepaling voortvloeit dat het belang van een niet begeleide minderjarige altijd geacht moet worden te zijn gediend met behandeling van het verzoek door het land waar een gezinslid, broer of zus wettig verblijft, vindt in de Vo 604/2013 geen steun. Verweerder is gebonden aan artikel 6, derde lid, van de Vo 604/2013 bij het bepalen van het belang van de niet begeleide minderjarige. Volgens deze bepaling dient verweerder in het bijzonder rekening te houden met onder meer de mogelijkheden van gezinshereniging, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige en het standpunt van de minderjarige zelf in overeenstemming met zijn of haar leeftijd. Naar het oordeel van de rechtbank is er geen sprake van een mogelijkheid tot gezinshereniging, nu uit het dossier blijkt dat eiseres nooit deel heeft uitgemaakt van het gezin van haar zus. Dat, zoals verweerder ter zitting heeft betoogd, niet uitgesloten is dat eiseres en haar zus in de toekomst ooit samen een gezin zullen gaan vormen,

betekent niet dat thans sprake is van een mogelijkheid tot hereniging.

Ten aanzien van het welzijn en de sociale ontwikkeling van eiseres heeft verweerder gesteld dat die in Zwitserland even goed gewaarborgd zijn als in Nederland. Daargelaten dat niet blijkt waarop deze aanname is gebaseerd, is in ieder geval op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt door verweerder dat bij gelijke mogelijkheden voor sociale ontwikkeling het belang van eiseres nu juist gediend zou zijn met een overdracht aan Zwitserland.

Ten aanzien van het standpunt van de minderjarige in overeenstemming met haar leeftijd overweegt de rechtbank dat eiseres, bijna 15 jaar oud, een duidelijk standpunt heeft ingenomen en dat verweerder in het besluit noch ter zitting heeft duidelijk gemaakt waarom dit eigen standpunt onjuist zou zijn of, zo het juist zou zijn, daaraan voorbij kan worden gegaan. Verweerder heeft ter zitting aangevoerd dat de catalogus van artikel 6, derde lid, van de Vo 604/2013 geen limitatieve opsomming bevat, maar verweerder heeft geen concrete aspecten genoemd die bij de beoordeling van het belang van eiseres een rol zouden spelen en die de conclusie kunnen dragen dat dat belang in overwegende mate wordt gediend door overdracht aan Zwitserland.

Voorts heeft het Nidos, de instelling waaraan de voogdij over eiseres is toevertrouwd, een duidelijk standpunt ingenomen en eveneens gesteld dat het belang van eiseres het meest ermee is gediend dat haar asielverzoek in Nederland in behandeling wordt genomen. Verweerder heeft in het bestreden besluit omstandig gemotiveerd waarom hij een andere mening is toegedaan, maar die mening niet onderbouwd op basis van een specifieke deskundigheid betreffende de inschatting van de belangen van minderjarigen, welke deskundigheid de rechtbank bij het Nidos als aangewezen voogdijinstelling wel aanwezig acht. Verweerder is dus zonder voldoende motivering aan het standpunt van de voogd voorbijgegaan.

Hetgeen hiervoor is overwogen brengt de rechtbank tot het oordeel dat Nederland de verantwoordelijke lidstaat is voor eiseres.

[ECLI:NL:RBOVE:2016:5126](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Toezicht en vrijheidsontneming

JnB2017, 96

MK ABRs, 18-01-2017, 201608783/1/V3

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 6 lid 1 lid 2 lid 3 lid 6, 6a lid 1

VRIJHEIDSONTNEMENDE MAATREGEL. Voor vrijheidsontneming krachtens artikel 6a, eerste lid, van de Vw 2000 is een toegangswegering vereist. Als de toegang (nog) niet is geweigerd, kan de vrijheidsontnemende maatregel op artikel 6, derde lid, van de Vw 2000 worden gebaseerd.

Vooropgesteld wordt dat de rechtbank terecht heeft overwogen dat artikel 6a, eerste lid, van de Vw 2000 niet alleen een grondslag creëert voor de voortzetting van de maatregel bedoeld in artikel 6, eerste en tweede lid, van die wet, maar ook voor het opleggen

daarvan. Het voorgaande neemt echter niet weg dat artikel 6a, eerste lid, van de Vw 2000 nadrukkelijk verwijst naar de maatregel bedoeld in artikel 6, eerste en tweede lid, van de Vw 2000. Voor het opleggen van een maatregel krachtens die bepaling is evenwel vereist dat de betreffende vreemdeling de toegang tot Nederland is geweigerd. Dat de wetgever heeft bedoeld dat dit vereiste eveneens geldt voor een vrijheidsontnemende maatregel krachtens artikel 6a, eerste lid, van de Vw 2000 volgt uit de Memorie van Toelichting behorende bij het wetsvoorstel tot wijziging van de Vw 2000 en de Awb ter uitvoering van de Verordening (EU) nr. 604/2013 (PB 2013 L 180; hierna: de Dublinverordening) (Kamerstukken II 2012/13, 33 699, nr. 3, blz. 15) gegeven toelichting. Hieruit volgt dat met de toevoeging van artikel 6a aan de Vw 2000 is bedoeld een grondslag te creëren voor voortzetting van bewaring bij grensgeweigerde vreemdelingen. Dit betekent dat, anders dan de rechtbank heeft overwogen, voor vrijheidsontneming krachtens artikel 6a, eerste lid, van de Vw 2000 een toegangsweigerings vereist is.

Als een vreemdeling aan de buitengrens om asiel verzoekt kan hem evenwel (nog) niet de toegang tot Nederland worden geweigerd (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 3 juni 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:1451](#)). Dit is niet anders indien het een asielzoekende derdelander betreft waarbij concrete aanknopingspunten aanwezig zijn voor een overdracht als bedoeld in de Dublinverordening. Omdat voor toepassing van artikel 6a, eerste lid, van de Vw 2000 een toegangsweigerings vereist is, waardoor deze bepaling anders dan bijvoorbeeld artikel 6, derde lid, van die wet, geen zelfstandig grondslag voor vrijheidsontneming vormt, kan deze bepaling totdat afwijzend op het asielverzoek van de betreffende vreemdeling is beslist dus niet de grondslag vormen voor een aan die vreemdeling op te leggen vrijheidsontnemende maatregel. Tot die tijd kan een dergelijke vrijheidsontnemende maatregel slechts worden gebaseerd op artikel 6, derde lid, van de Vw 2000.

[ECLI:NL:RVS:2017:136](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2017, 97

ABRS, 17-01-2017, 201609208/1/V3

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 59 lid 1

VREEMDELINGENBEWARING. Omzetting van een maatregel van bewaring van artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 naar onderdeel b van dat artikellid is geen nieuwe maatregel, maar een categoriewijziging.

De rechtbank heeft, onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 13 juli 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2005](#), overwogen dat elke wijziging van de wettelijke grondslag van een maatregel van bewaring tot gevolg heeft dat sprake is van een nieuwe maatregel van bewaring omdat voor elke maatregel andere vereisten gelden. Door aldus te overwegen heeft de rechtbank niet onderkend dat bij een omzetting van een bewaring

van artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 naar onderdeel b van dat artikellid geen sprake is van wijziging van de wettelijke grondslag, maar van een categoriewijziging binnen dezelfde wettelijke grondslag.

[ECLI:NL:RVS:2017:133](#)

[Naar inhoudsopgave](#)